

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2019. gada 20. septembrī*

Civildienests – Ierēdņi – Disciplinārlieta – Psiholoģiska vardarbība – Disciplinārsods – Pazemināšana pakāpē un paaugstināšanas amatā punktu noteikšana nulles sākuma pozīcijā – Prasītājas lūguma sniegt palīdzību noraidīšana – Administratīvās izmeklēšanas kārtība – Objektivitātes prasība – Tiesības tikt uzklautam – Procesuāls pārkāpums – Procesuāla pārkāpuma sekas

Lietā T-47/18

UZ, Eiropas Parlamenta ierēdne, ko pārstāv *J.-N. Louis*, advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko sākotnēji pārstāvēja *V. Montebello-Demogeot* un *Í. Ní Riagáin Diuro*, pēc tam – *V. Montebello-Demogeot* un *I. Lázaro Betancor*, pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 270. pantu un ar ko tiek lūgts, pirmkārt, atcelt Parlamenta 2017. gada 27. februāra lēmumu, ar ko prasītājai noteikts disciplinārsods – pazemināšana pakāpē no AD 13 pakāpes 3. līmeņa uz AD 12 pakāpes 3. līmeni un AD 13 pakāpē iegūto nopelnu punktu noteikšana nulles sākuma pozīcijā, un, otrkārt, atcelt lēmumu par lūguma sniegt palīdzību noraidīšanu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *D. Gracijs* [*D. Gratsias*], tiesneši *I. Labucka* un *I. Uljoa Rubio* [*I. Ulloa Rubio*] (referents),

sekretāre: *M. Maresko* [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 9. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Prasītāja UZ bija Eiropas Parlamenta nodaļas vadītāja amatā kopš 2009. gada 1. janvāra. Pēdējoreiz viņa bija klasificēta AD 13 pakāpes 3. līmenī.
- 2 2014. gada 24. janvārī četrpadsmit no piecpadsmit viņas nodaļas darbiniekiem (turpmāk tekstā – “sūdzības iesniedzēji”) Parlamenta ģenerāļsekretāram iesniedza lūgumu sniegt palīdzību atbilstoši Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – “Civildienesta noteikumi”) 24. pantam, apgalvojot, ka prasītāja ir piekopusi psiholoģisko vardarbību.
- 3 Saistībā ar šo lūgumu Personāla ģenerāldirektorāta (turpmāk tekstā – “*DG PERS*”) ģenerāldirektors ar 2014. gada 17. februāra vēstuli informēja sūdzības iesniedzējus, ka ir veikti pagaidu pasākumi. Tie ietvēra tostarp attiecīgās nodaļas personālvadības uzticēšanu citai personai un administratīvās izmeklēšanas uzsākšanu.
- 4 Ar 2014. gada 19. marta vēstuli Parlamenta ģenerāļsekretārs informēja prasītāju par administratīvās izmeklēšanas uzsākšanu.
- 5 2014. gada 20. novembrī *DG PERS* ģenerāldirektors uzklusēja prasītāju.
- 6 Divi izmeklētāji, no kuriem viens saistībā ar pensionēšanos tika aizstāts ar citu, 2015. gada 3. martā un 17. novembrī sagatavoja divus ziņojumus. Saistībā ar šiem ziņojumiem attiecīgi 2015. gada 17. jūnijā un 2. decembrī *DG PERS* ģenerāldirektors uzklusēja prasītāju.
- 7 Ar 2016. gada 6. janvāra vēstuli Parlamenta ģenerāļsekretārs informēja prasītāju par vēršanos disciplinārlietu kolēģijā saistībā ar Civildienesta noteikumos paredzēto pienākumu nepildīšanu.
- 8 Disciplinārlietu kolēģija uzklusēja prasītāju 2016. gada 17. februārī, 9. martā, 8. aprīlī un 26. maijā.
- 9 2016. gada 25. februārī prasītāja nosūtīja vēstuli *DG PERS* ģenerāldirektoram, uz kuru viņš atbildēja ar 2016. gada 1. marta vēstuli.
- 10 2016. gada 25. jūlijā disciplinārlietu kolēģija vienprātīgi pieņēma atzinumu, kura secinājumi ir formulēti šādi:

“28. Ņemot vērā iepriekš minēto, disciplinārlietu kolēģija ierosina [iecelēj institūcijai] piemērot kopēju sodu par visiem [UZ] pārkāpumiem, pazeminot [viņu] tās pašas funkciju grupas pakāpē.

29. Ņemot vērā [UZ] būtiskos trūkumus personāla vadības jautājumos un iestādes pienākumu ņemt vērā [UZ] un citu personu, kuras varētu būt skārusi šāda rīcība, intereses, disciplinārlietu kolēģija uzskata, ka [iecelēj institūcijai] Civildienesta noteikumu paredzēto iespēju robežās būtu nopietni jāapsver viņas iecelšana citā amatā citā amata kategorijā cita [..] [ģenerāldirektorāta] ģenerāļsekretariātā, katrā ziņā, kā viņa pati ir lūgusi”
- 11 Ar 2016. gada 7. septembra vēstuli disciplinārlietu kolēģija nosūtīja atzinumu prasītājai.
- 12 Ar 2016. gada 20. septembra lēmumu Parlamenta ģenerāļsekretārs pilnvaroja *DG PERS* ģenerāldirektoru pārstāvēt viņu prasītājas uzklusēšanā, kas paredzēta Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. pantā, un uzdeva nodot viņam prasītājas varbūtējos apsvērumus par disciplinārlietu kolēģijas pieņemto un 2016. gada 7. septembrī nosūtīto atzinumu.

- 13 Ar 2016. gada 4. oktobra vēstuli *DG PERS* ģenerāldirektors aicināja prasītāju ierasties 2016. gada 20. oktobrī uz uzklausišanu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 22. panta 1. punktu, lai viņa varētu sniegt savus apsvērumus par disciplinārlietu kolēģijas atzinumu.
- 14 Prasītāja apstiprināja šī uzaicinājuma saņemšanu 2016. gada 6. oktobrī un ar 2016. gada 11. novembra vēstuli nosūtīja savus apsvērumus *DG PERS* ģenerāldirektoram.
- 15 *DG PERS* ģenerāldirektors uzklausiāja prasītāju 2016. gada 14. novembrī. Šajā uzklausišanā prasītāja iesniedza ziņojumu un lūdza Parlamenta palīdzību saistībā ar draudiem, ko pret viņu ir vērsuši viņas nodaļas darbinieki.
- 16 Ar 2016. gada 30. novembra vēstuli *DG PERS* ģenerāldirektors ierosināja prasītāju uz laiku pārcelt uz citu nodaļu.
- 17 Ar 2017. gada 9. janvāra vēstuli prasītāja piekrita šai pārcelšanai.
- 18 Ar 2017. gada 27. februāra lēmumu Parlamenta ģenerālsekretārs nolēma noteikt prasītājai disciplinārsodu – pazemināšanu pakāpē tajā pašā funkciju grupā no AD 13 pakāpes 3. līmeņa uz AD 12 pakāpes 3. līmeni, agrākajā AD 13 pakāpē iegūto nopelnu punktus nosakot nulles sākuma pozīcijā (turpmāk tekstā – “lēmums par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā”).
- 19 Ar 2017. gada 2. marta vēstuli Parlamenta ģenerālsekretārs informēja prasītāju par lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā un ierosināja iecelšanu citā amatā – administratora amatā citā nodaļā.
- 20 Ar 2017. gada 3. aprīļa vēstuli prasītāja nosūtīja Parlamenta ģenerālsekretāram apsvērumus par priekšlikumu viņu iecelt citā amatā citā nodaļā.
- 21 Ar 2017. gada 9. maija vēstuli Parlamenta ģenerālsekretārs apstiprināja prasītājas apsvērumu saņemšanu un paziņoja viņai lēmumu par iecelšanu citā amatā “administratīvā direktora” amatā.
- 22 Ar 2017. gada 6. jūnija vēstuli prasītāja iesniedza Parlamenta iecelēj institūcijai sūdzību par lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā.
- 23 Ar 2017. gada 14. jūnija vēstuli prasītāja iesniedza sūdzību Parlamenta ģenerālsekretāram par viņas lūguma sniegt palīdzību netiešu noraidīšanu.
- 24 Ar 2017. gada 20. jūlija vēstuli *DG PERS* ģenerāldirektors noraidīja prasītājas lūgumu sniegt palīdzību.
- 25 Ar 2017. gada 6. oktobra vēstuli Parlamenta prezidents noraidīja prasītājas 2017. gada 6. un 14. jūnija vēstulēs ietvertās sūdzības.
- 26 Ar 2017. gada 17. novembra vēstuli prasītāja jautāja Parlamenta ģenerālsekretāram, vai administrācija ir apzinājusi vakanci, kas atbilstu viņas izglītībai, profesionālajai pieredzei, prasmēm un vēlmēm.
- 27 Ar 2018. gada 18. janvāra vēstuli Parlamenta ģenerālsekretārs atbildēja, ka prasītājas iecelšana “administratīvā direktora” amatā citā nodaļā ir jāuzskata par pastāvīgu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 28 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 29. janvārī, prasītāja cēla šo prasību. Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegta tajā pašā datumā un kas papildināta ar 2018. gada 5. februāra vēstuli, viņa iesniedza ar Vispārējās tiesas Reglamenta 66. pantu pamatotu pieteikumu piešķirt anonimitāti, kurš ar Vispārējās tiesas 2018. gada 4. aprīļa lēmumu tika apmierināts. 2018. gada 23. aprīlī Parlaments iesniedza savu iebildumu rakstu.
- 29 2018. gada 6. augustā prasītāja iesniedza replikas rakstu, un 2018. gada 4. oktobrī Parlaments iesniedza atbildes rakstu uz repliku.
- 30 Ar motivētu aktu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2018. gada 18. oktobrī, prasītāja pieprasīja uzklausišanu tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklausišanai atbilstoši Reglamenta 106. pantam.
- 31 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (piektā palāta) nolēma uzsākt tiesvedības mutvārdu daļu un Reglamenta 91. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lūdza lietas dalībniekus sniegt atbildes uz dažiem jautājumiem un Parlamentu – iesniegt vairākus dokumentus.
- 32 2019. gada 18. martā prasītāja un Parlaments sniedza atbildes uz jautājumiem un Parlaments iesniedza prasītos dokumentus.
- 33 Vispārējā tiesa 2019. gada 9. aprīļa tiesas sēdē uzklausija lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 34 Saistībā ar jaunu procesa organizatorisko pasākumu, kas tika noteikts tiesas sēdē, Vispārējā tiesa lūdza Parlamentu sniegt atbildes uz pārējiem jautājumiem rakstveidā un iesniegt pārējos dokumentus. 2019. gada 16. aprīlī Parlaments atbildēja uz šiem jautājumiem un iesniedza minētos dokumentus, un 2019. gada 6. maijā prasītāja pauda savus apsvērumus.
- 35 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā;
 - atcelt lēmumu, ar kuru noraidīts viņas lūgums sniegt palīdzību;
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 36 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību;
 - piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā

- 37 Prasības atcelt lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā pamatošanai prasītāja būtībā izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvota administratīvās izmeklēšanas nelikumība, un ar otro – disciplinārlietu kolēģijas darbības nelikumība un nenotikusī uzklausišana kompetentajā iestādē pēc tās darbības pabeigšanas.

Par administratīvās izmeklēšanas nelikumību

- 38 Jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības tiesībām administratīvajām procedūrām ir jānotiek, ievērojot garantijas, ko sniedz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. pantā paredzētais labas pārvaldības princips. Šīs garantijas ietver kompetentās iestādes pienākumu uzmanīgi un objektīvi izvērtēt visus izskatāmās lietas būtiskos apstākļus. Ikvienas personas tiesības uz to, lai tās lieta tiktu izskatīta objektīvi, ietver, pirmkārt, subjektīvo objektivitāti tādā nozīmē, ka nevienam attiecīgās iestādes darbiniekam, kas ir atbildīgs par lietu, nedrīkst pastāvēt aizspriedumi vai personīgs pieņēmums, un, otrkārt, objektīvo objektivitāti, atbilstoši kurai iestādei ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai šajā ziņā varētu tikt izslēgtas jebkādas leģitīmas šaubas (skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler/Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāizvērtē prasītājas izvirzītie argumenti, kas būtībā attiecas uz to, ka, pirmkārt, kompetentā iestāde nav veikusi uzklaušīšanu, otrkārt, administratīvajā procedūrā bija vairāki izmeklētāji, treškārt, izmeklētāji nebija objektīvi, ceturtkārt, nav ņemta vērā sūdzības iesniedzēju uzvedība, un, piektkārt, nav ņemtas vērā viņas labā sniegtās liecības.
- 40 Attiecībā uz pirmo argumentu, ka kompetentā iecelējinstītūcija nav uzklaušījusi prasītāju, jānorāda, ka tiesas sēdē viņa informēja, ka neuztur šo argumentu, un tas ir norādīts tiesas sēdes protokolā.
- 41 Attiecībā uz otro argumentu par vairāku izmeklētāju klātbūtni administratīvajā izmeklēšanā no Parlamenta sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka šī administratīvā izmeklēšana ietvēra divas daļas. “Disciplinārajā” daļā par vairāku pienākumu nepildīšanu, kas prasītājai ir paredzēti Civildienesta noteikumos, izņemot vardarbību, tika iecelti divi izmeklētāji, un “vardarbības” daļā tika iecelts trešais izmeklētājs.
- 42 Jāatgādina, ka uzklaušīšanas, kas sarīkota pēc iecelējinstītūcijas pieprasījuma administratīvās izmeklēšanas posmā, mērķis ir ļaut šai iecelējinstītūcijai izvērtēt, vai ir jāvēršas disciplinārlietu kolēģijā atbilstoši Civildienesta noteikumu IX pielikuma 12. pantam, un šādā gadījumā sagatavot ziņojumu, kurā norādīta pārmestā rīcība un vajadzības gadījumā apstākļi, kādos šī rīcība izpaudusies (pēc analogijas skat. spriedumu, 1998. gada 19. marts, *Tzoanos/Komisija*, T-74/96, EU:T:1998:58, 340. punkts).
- 43 Šajā ziņā iestādei, kas atbild par administratīvo izmeklēšanu, kā izriet no judikatūras, ir plaša rīcības brīvība izmeklēšanas veikšanā (spriedumi, 2013. gada 11. jūlijs, *Tzirani/Komisija*, F-46/11, EU:F:2013:115, 124. punkts, un 2014. gada 18. septembris, *CV/EESK*, F-54/13, EU:F:2014:216, 43. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2012. gada 16. maijs, *Skareby/Komisija*, F-42/10, EU:F:2012:64, 38. punkts).
- 44 Tādējādi, tā kā prasītāja nav pierādījusi, kā vairāku izmeklētāju klātbūtne administratīvajā izmeklēšanā aizskartu viņas tiesības, šis otrais arguments ir jānoraida.
- 45 Attiecībā uz trešo argumentu par izmeklētāju neobjektivitāti prasītāja tostarp norāda, pirmkārt, ka viens no abiem izmeklētājiem, kuri bija atbildīgi par “disciplināro” daļu, pirms jebkādas procedūras uzsākšanas pret viņu darbojās kā viena no sūdzības iesniedzējiem padomdevējs. Tādējādi šim izmeklētājam vairs nebija nepieciešamās neatkarības un objektivitātes, lai piedalītos administratīvajā izmeklēšanā. Tā rezultātā esot pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību. Otrkārt, izmeklētājs, kurš bija atbildīgs par “vardarbības” daļu, vienam no sūdzības iesniedzējiem viņa uzklaušīšanā paziņojot, ka viņš tikko ir ticis informēts par minēto lietu, lai gan viņš par to bija informēts kopš sūdzības iesniedzēju lūguma sniegt palīdzību, esot sniedzis nepareizu informāciju. Tā kā viņa viedokli noteikti ietekmēja liecības, kas bija sniegtas atbilstoši Civildienesta noteikumu 24. pantam veiktajā izmeklēšanā, viņam nebūtu vajadzējis uzņemties izmeklētāja pienākumus attiecībā uz pārmetumiem par vardarbību.

- 46 Attiecībā uz vienu no diviem izmeklētājiem, kuri bija atbildīgi par “disciplināro” daļu, Parlaments apgalvo, ka ģenerālsēkretārs jau ir norādījis prasītājam, ka attiecīgās tikšanās galvenais mērķis bija bērna kopšanas atvaļinājuma pieprasīšanas noteikumi un ka brīdī, kad notika šī saruna, *DG PERS* darbinieks, kurš tikās ar minēto sūdzības iesniedzēju, vēl nezināja, ka viņš tiks iecelts par izmeklētāju. Turklāt informācija par šo lietu neesot tikusi sniegta. Attiecībā uz izmeklētāju, kas bija atbildīgs par “vardarbības” daļu, Parlaments tiesas sēdē paskaidroja, ka šis izmeklētājs bija Padomdevējas komitejas aizskarošas izturēšanās un šādas izturēšanās novēršanai darbavietā priekšsēdētājs un ka tādēļ viņš bija informēts par šo lietu, un ka šajā ziņā nebūtu izdarāmi secinājumi par interešu konfliktu.
- 47 Kas attiecas uz vienu no “disciplinārās” daļas izmeklētājiem objektivitātes trūkumu, no prasītājas atbildes uz procesa organizatorisko pasākumu izriet, ka viņas uzklaušīšanā 2016. gada 26. maijā viens no sūdzības iesniedzējiem norādīja, ka ir ticis ar šo izmeklētāju pirms administratīvās izmeklēšanas pret prasītāju uzsākšanas. Atbilstoši šī sūdzības iesniedzēja liecībai viņš bija devies uz Luksemburgu (Luksemburga), lai ievāktu ziņas par iespējamo pret viņu uzsāktu Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) izmeklēšanu, un kolēģi viņam bija paskaidrojuši, ka prasītājas vīrs pēc viņas iniciatīvas “atriebības nolūkos” esot par viņu ziņojis šai iestādei par iespējamiem pārkāpumiem saistībā ar bērna kopšanas atvaļinājumu, “jo attiecīgais kolēģis [esot] sabotējis viņas darbu”.
- 48 Parlaments nenoliedz, ka šī tikšanās starp vienu no sūdzības iesniedzējiem un nākamo izmeklētāju pirms administratīvās izmeklēšanas uzsākšanas ir notikusi, taču apgalvo, pirmkārt, ka šīs tikšanās laikā minētais izmeklētājs nekādu informāciju par attiecīgo lietu nav sniedzis un, otrkārt, ka *DG PERS* darbinieks nevarēja zināt, ka viņš tiks iecelts par izmeklētāju.
- 49 Kas attiecas uz Parlamenta pirmo argumentu, kā norādīts atbildē, kuru tas sniedza pēc procesa organizatorisko pasākumu veikšanas, nav nekādu pierādījumu sarunas starp vienu no sūdzības iesniedzējiem un *DG PERS* darbinieku saturam.
- 50 Katrā ziņā, kas attiecas uz Parlamenta otro argumentu, kā jau ir atgādināts, objektivā objektivitāte prasa, lai iestāde sniegtu pietiekamas garantijas, lai izslēgtu jebkādas legītimas šaubas (skat. iepriekš 38. punktu).
- 51 Šajā lietā no liecības, ko sniedzis viens no sūdzības iesniedzējiem, izriet (skat. iepriekš 47. punktu), ka *DG PERS* darbinieks bija ticis ar minēto sūdzības iesniedzēju pirms izmeklēšanas sākšanas un ka šīs tikšanās laikā viņš iepriekš minētajam darbiniekam, kurš vēlāk tika iecelts par izmeklētāju, pastāstīja, ka prasītāja, konkrētāk, ar sava vīra starpniecību, “atriebības nolūkos” ir ziņojusi par viņu *OLAF* par iespējamiem pārkāpumiem.
- 52 Jākonstatē, ka šāda liecība prasītājam var izraisīt legītimas šaubas, vai izmeklētājs, kuru varēja ietekmēt viņam par prasītājas apgalvotās rīcības īpašo ļaunprātīgumu stāstītais, ir objektīvs.
- 53 Turklāt ir jānorāda, ka prasītāja apšaubīja šo objektivitātes trūkumu savā ziņojumā, kas tika iesniegts Parlamentam viņas uzklaušīšanas laikā 2016. gada 14. novembrī (skat. iepriekš 15. punktu).
- 54 Šajā ziņā ir jānorāda, ka nekas neliecina par to, ka Parlamentam būtu bijis grūti no savu ierēdņu vidus izvēlēties personu, kurai iepriekš nekas nebūtu bijis zināms par lietas faktiem, tādējādi prasītājam neradot nekādas legītimas šaubas.
- 55 Līdz ar to ir jāsecina, ka Parlamentam nebūtu vajadzējis iecelt izmeklētāju, kurš pirms izmeklēšanas sākšanas bija ticis ar vienu no sūdzības iesniedzējiem.
- 56 Šāds konstatējums nebūtu apšaubāms ar Parlamenta tiesas sēdē norādīto, ka *OLAF* nav sācis izmeklēt šo jautājumu.

- 57 Kas attiecas uz “vardarbības” daļas izmeklētāja objektivitātes trūkumu, no paskaidrojumiem, kurus Parlaments sniedza tiesas sēdē, izriet, ka pirms iecelšanas par “vardarbības” daļas izmeklētāju saistībā ar administratīvo izmeklēšanu, kas pamatota ar Civildienesta noteikumu 86. panta 2. punktu, viņš bija priekšsēdētājs Padomdevēja komitejā aizskarošas izturēšanās un šādas izturēšanās novēršanai darbavietā, kura pēc sūdzības iesniedzēju lūguma sniegt palīdzību atbilstoši Civildienesta noteikumu 24. pantam nolēma nodaļas, kuras vadītāja bija prasītāja, vadību uzticēt citai personai.
- 58 Līdz ar to, ņemot vērā Padomdevējas komitejas aizskarošas izturēšanās un šādas izturēšanās novēršanai darbavietā slēdzienu, ir jākonstatē, ka tad, kad viņš tika iecelts par “vardarbības” daļas izmeklētāju, viņam jau varēja būt negatīvs viedoklis par prasītāju. Šis fakts var likt apšaubīt arī izmeklētāju objektīvo objektivitāti.
- 59 Tādējādi ir jāsecina, ka Parlaments, gan saistībā ar administratīvo izmeklēšanu iecelot par izmeklētāju *DG PERS* darbinieku, kurš jau bija ticis ar vienu no sūdzības iesniedzējiem, gan iecelot par otru izmeklētāju Padomdevējas komitejas aizskarošas izturēšanās un šādas izturēšanās novēršanai darbavietā priekšsēdētāju, kurš bija lēmis par prasītājas atstādināšanu, nesniedza pietiekamas garantijas, lai izslēgtu jebkādas leģitīmas šaubas iepriekš 38. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.
- 60 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai procesuāla pārkāpuma rezultātā varētu atcelt tiesību aktu, ir jākonstatē, ka šī pārkāpuma neesamības gadījumā procedūras iznākums varētu būt bijis citāds (skat. spriedumu, 2017. gada 14. februāris, *Kerstens/Komisija*, T-270/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:74, 74. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Ir nospriests, ka, veicot šādu pārbaudi, ir jāņem vērā visi lietas apstākļi un, it īpaši, iebildumu raksturs un to procesuālo pārkāpumu apjoms, kas pieļauti attiecībā uz garantijām, kuras darbinieks varēja izmantot (skat. spriedumu, 2015. gada 15. aprīlis, *Pipiliagkas/Komisija*, F-96/13, EU:F:2015:29, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 62 Civildienesta noteikumu IX pielikumā minētajai disciplinārlietai ir paredzēti divi atšķirīgi posmi. Pirmo posmu veido objektīva administratīvā izmeklēšana (skat. iepriekš 38. punktu), kura tiek uzsākta ar iecelēj institūcijas lēmumu, kam seko izmeklēšanas ziņojuma sagatavošana un kas pēc ieinteresētās personas uzklaušanās par faktiem, kuri viņai tiek pārņemti, tiek pabeigta ar secinājumiem, kas izdarīti no minētā ziņojuma. Otro posmu veido disciplinārlieta vārda tiešā nozīmē, ko uzsāk iecelēj institūcija, pamatojoties uz šo izmeklēšanas ziņojumu, un ko veido vai nu disciplinārlietas uzsākšana bez apspriešanās ar disciplinārlietu kolēģiju, vai arī vērsšanās minētajā kolēģijā, pamatojoties uz iecelēj institūcijas sagatavotu ziņojumu atkarībā no izmeklēšanas secinājumiem un apsvērumiem, kurus attiecībā uz to ir iesniegusi attiecīgā persona.
- 63 No tā izriet, ka administratīvā izmeklēšana ir priekšnoteikums tam, lai iecelēj institūcija varētu īstenot savu rīcības brīvību lemt par izmeklēšanas sekām, un ka šīs sekas galu galā var izraisīt disciplinārsoda noteikšanu. Pamatojoties uz šo izmeklēšanu un attiecīgā darbinieka uzklaušanos, iecelēj institūcija novērtē, pirmkārt, vai uzsākt disciplinārlietu, otrkārt, vai saistībā ar to attiecīgā gadījumā ir jāvērsas disciplinārlietu kolēģijā un, treškārt, – ja tā uzsāk procedūru disciplinārlietu kolēģijā – faktus, kas ir nodoti minētajai kolēģijai.
- 64 Tādējādi, tā kā iecelēj institūcijas kompetence nav saistoša kompetence, nevar izslēgt, ka tad, ja administratīvā izmeklēšana būtu bijusi veikta rūpīgi un objektīvi, minētā izmeklēšana būtu varējusi izraisīt citādu sākotnējo faktu vērtējumu un tādējādi atšķirīgas sekas (spriedums, 2017. gada 14. februāris, *Kerstens/Komisija*, T-270/16 P, nav publicēts, EU:T:2017:74, 82. punkts).
- 65 Ņemot vērā iepriekš minēto un tā kā nav jāizvērtē citi prasītājas iesniegtie argumenti, prasītājas prasījumi atcelt lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā ir jāapmierina.

66 Tomēr tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar pareizu tiesvedību, Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu izskatīt otro pamatu par disciplinārlietu kolēģijas darbības nelikumību un nenotikušo prasītājas uzklaušīšanu kompetentajā iestādē pēc disciplinārlietu kolēģijas darbības pabeigšanas.

Par disciplinārlietu kolēģijas darbības nelikumību un nenotikušo uzklaušīšanu kompetentajā iestādē pēc tās darbības pabeigšanas

67 Otrā pamata pamatošanai prasītāja apgalvo, pirmkārt, ka disciplinārlietu kolēģijas darbība nav norisinājusies likumīgi un, otrkārt, ka kompetentā iestāde nav viņu uzklaušījusi pēc šīs darbības pabeigšanas.

68 Pirmām kārtām, attiecībā uz iespējamo disciplinārlietu kolēģijas darbības nelikumību prasītāja būtībā apgalvo, pirmkārt, ka vienā no sešām disciplinārlietu kolēģijas sanāksmēm Parlamentu pārstāvēja divi darbinieki un ka šīs sēdes beigās viņa un viņas konsultants tika lūgti atstāt telpu pēc viņas uzklaušīšanas beigām, lai gan abi Parlamenta pārstāvji esot palikuši, lai apspriestos ar disciplinārlietu kolēģijas locekļiem. No tā izrietot Civildienesta noteikumu IX pielikuma 16. panta 2. punkta pārkāpums. Otrkārt, kas attiecas uz pārējām sanāksmēm, tajās neesot piedalījušies visi disciplinārlietu kolēģijas locekļi, lai gan viņi visi piedalījās disciplinārlietu kolēģijas atzinuma apspriedē un pieņemšanā. Tā kā Parlaments nevar apstiprināt, ka visi disciplinārlietu kolēģijas locekļi būtu piedalījušies visās sanāksmēs, tas esot tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

69 Parlaments apgalvo, ka divu tās pārstāvju klātbūtne vienā no disciplinārlietu kolēģijas sanāksmēm esot izskaidrojama ar to, ka administratīvā izmeklēšana, kā tas tika norādīts saistībā ar pirmo pamatu (skat. iepriekš 41. punktu), ietver divas daļas, proti, “disciplināro” daļu un “vardarbības” daļu. Dažādu izmeklētāju iesaistīšana šajās divās daļās pamatojot šo abu ierēdņu klātbūtni disciplinārlietu kolēģijā. Attiecībā uz to, ka ne visi disciplinārlietu kolēģijas locekļi piedalījās visās sēdēs, Parlaments paskaidro, ka, tā kā disciplinārlietu kolēģijas sastāvā ietilpst locekļi un viņu aizstājēji, ikviens no šiem locekļiem varēja likumīgi apspriest un pieņemt disciplinārlietu kolēģijas atzinumu pēc konsultāciju un izmeklēšanas procedūras pabeigšanas.

70 Attiecībā uz to, ka vienā no sešām disciplinārlietu kolēģijas sanāksmēm Parlamentu pārstāvēja divi locekļi, ir jāuzsver, ka, lai arī iestādei, kas atbild par administratīvo izmeklēšanu, ir plaša rīcības brīvība izmeklēšanas veikšanā (skat. iepriekš 42. punktu), procedūra disciplinārlietu kolēģijā ir stingri reglamentēta Civildienesta noteikumu IX pielikumā paredzētajos noteikumos.

71 Tādējādi Civildienesta noteikumu IX pielikuma 16. panta 2. punktā ir skaidri norādīts, ka attiecīgo iestādi kolēģijas priekšā pārstāv šim nolūkam iecelēj institūcijas pilnvarots ierēdnis, kura tiesības ir vienlīdzīgas ar attiecīgā ierēdņa tiesībām.

72 Līdz ar to šajā lietā Parlamentu vienā no šīm sešām sanāksmēm divi ierēdņi nevarēja likumīgi pārstāvēt. Tādējādi prasītāja, kuras intereses aizstāvēja viens pārstāvis, principā bija nelabvēlīgā situācijā. Turklāt Parlamenta pārstāvjiem nebūtu vajadzējis palikt sanāksmes telpā, lai apspriestos ar disciplinārlietu kolēģijas locekļiem, lai gan prasītāja un viņas konsultants tika lūgti atstāt šo telpu. Tādējādi ir jākonstatē, ka strīdīgajā procedūrā ir pieļauts procesuāls pārkāpums arī šajā aspektā.

73 Attiecībā uz to, ka ne visi disciplinārlietu kolēģijas locekļi piedalījās visās sēdēs, bet dažreiz viņus aizstāja aizstājēji, pietiek norādīt, ka Civildienesta noteikumu IX pielikuma 5. pantā ir paredzēta aizstājēju iecelšana.

74 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka no lietas materiāliem izriet, ka pēdējās disciplinārlietu kolēģijas apspriedes ir notikušas, pamatojoties uz visu nopratināto liecinieku, proti, četrus sūdzības iesniedzējus pārstāvošu liecinieku un četrus prasītāju pārstāvošu liecinieku ierakstiem un protokoliem.

- 75 Tādējādi ir jānoraida prasītājas arguments par to, ka ne visi disciplinārlietu kolēģijas locekļi piedalījās visās sēdēs.
- 76 Otrām kārtām, attiecībā uz, iespējams, nenotikušo uzklauššanu kompetentajā iestādē pēc disciplinārlietu kolēģijas atzinuma pieņemšanas, prasītāja tostarp apgalvo, ka vienīgi Parlamenta ģenerālsēkretārs pirms lēmuma par disciplinārsoda noteikšanu ierēdnim pieņemšanas ir pilnvarots viņu uzklaušīt. Šāda uzklauššana neesot notikusi.
- 77 Parlaments apgalvo, ka Parlamenta Prezidija 2014. gada 13. janvāra lēmumā ir noteikts, ka ģenerālsēkretārs ir kompetentā iecēlējinstitūcija IX pielikuma 22. panta izpratnē, kas pirms tāda disciplinārsoda kā pazemināšana pakāpē noteikšanas uzklauša ierēdni pēc disciplinārlietu kolēģijas atzinuma pieņemšanas. Parlaments paskaidro, ka šajā gadījumā prasītāju un viņas advokātu, pamatojoties uz ģenerālsēkretāra pilnvarojumu, uzklaušija *DG PERS* ģenerāldirektors. Turklāt prasītājai bija divi mēneši šis uzklauššanas protokola papildināšanai, lai rakstveidā norādītu savus varbūtējos apsvērumus. Visbeidzot, pat ja pārrunas būtu notikušas ģenerālsēkretāra, nevis *DG PERS* ģenerāldirektora klātbūtnē, piemērotais sods būtu tāds pats, jo ģenerālsēkretāra rīcībā bija visi lietas materiāli, proti, pārrunu ar prasītāju un viņas konsultantu secinājumi, kā arī viņu pievienotie apsvērumi.
- 78 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Tiesa vienmēr ir apstiprinājusi tiesību tikt uzklaušītam nozīmīgumu un ļoti plašo apjomu Savienības tiesību sistēmā, uzskatot, ka šīs tiesības ir piemērojamas visā tādas procedūras gaitā, kuras dēļ var tikt pieņemts personai nelabvēlīgs lēmums (skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Tiesības tikt uzklaušītam garantē ikvienai personai iespēju administratīvajā procesā un pirms ikviena lēmuma, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās intereses, pieņemšanas lietderīgi un efektīvi izteikt savu viedokli (skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *M.*, C-277/11, EU:C:2012:744, 87. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 80 Lai nodrošinātu attiecīgās personas efektīvu aizsardzību, tiesību tikt uzklaušītam mērķis ir tostarp ļaut šai personai labot kļūdu vai sniegt tādu informāciju par personisko situāciju, kas nāktu par labu tam, ka lēmums tiktu vai netiktu pieņemts vai ka tam būtu tāds vai cits saturs (spriedums, 2014. gada 11. decembris, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, 37. punkts).
- 81 Tiesības tikt uzklaušītam nozīmē arī to, ka administrācijai ir jāvelta visa nepieciešamā uzmanība apsvērumiem, kurus ir iesniegusi attiecīgā persona, rūpīgi un objektīvi izvērtējot visus atbilstošos konkrētā gadījuma elementus (skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *ENEA*, C-277/11, EU:C:2012:744, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 82 Tādējādi tiesībām tikt uzklaušītam ir jāļauj administrācijai izskatīt lietu, lai pieņemtu lēmumu, pilnībā apzinoties apstākļus, un to pienācīgi pamatot, lai attiecīgā gadījumā ieinteresētā persona varētu pilnībā piemērot savas pārsūdzības tiesības (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 11. decembris, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, 59. punkts).
- 83 Visbeidzot tas, vai ir tikušas pārkāptas tiesības tikt uzklaušītam, ir jāizvērtē it īpaši atkarībā no tiesību normām, kurās regulēta attiecīgā joma (skat. spriedumu, 2017. gada 9. februāris, *M.*, C-560/14, EU:C:2017:101, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 84 Šajā ziņā Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. panta 1. punktā ir noteikts, ka iecēlējinstitūcija pieņem pamatotu lēmumu pēc attiecīgā ierēdņa uzklauššanas divu mēnešu laikā no disciplinārlietu kolēģijas atzinuma saņemšanas.

- 85 Kā norāda Parlaments, Prezidija 2014. gada 13. janvāra lēmumā ir noteikts, ka ģenerālsēkretārs ir kompetentā iecelējinstiūcija Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. panta izpratnē, kas pirms tāda disciplinārsoda kā pazemināšana pakāpē noteikšanas uzklasa ierēdņi pēc disciplinārlietu kolēģijas atzinuma pieņemšanas (minētā lēmuma “Tabula VI – Disciplīna”).
- 86 Tiesa jau ir spriedusi, ka saistībā ar smagajiem sodiem, kas var tikt noteikti Civildienesta noteikumu IX pielikumā paredzētās procedūras rezultātā, un ņemot vērā lietotos terminus, tolaik spēkā esošā tiesību norma, kas atbilst Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. pantam, bija norma, kas jāinterpretē šauri, un ka tā bija jāinterpretē tādējādi, ka tajā iecelējinstiūcijai ir noteikts pienākums pašai veikt ierēdņa uzklasišanu. Tikai ievērojot šo principu un ievērojot nosacījumus, kas nodrošina ieinteresēto personu tiesību aizsardzību, iecelējinstiūcija tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar pienācīgu dienestu darbību, var uzticēt vienam vai vairākiem tās locekļiem pienākumu uzklasi ierēdņi (spriedums, 1968. gada 11. jūlijs, *Van Eick*/Komisija, 35/67, EU:C:1968:39, 503. un 504. lpp.).
- 87 No šīs judikatūras izriet, ka iecelējinstiūcija pienākumu uzklasi ieinteresēto personu tādā gadījumā, kāds ir šajā lietā, var uzticēt tikai vienam vai vairākiem tās locekļiem un tikai tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar pienācīgu dienestu darbību. Tas tā acīmredzami nav šajā lietā, jo iecelējinstiūcijas sastāvā nav vairāku locekļu.
- 88 Katrā ziņā ir jānorāda, ka Parlaments vispār nav minējis iemeslus, kas saistīti ar pienācīgu dienestu darbību, lai attaisnotu to, ka prasītāju uzklasija nevis ģenerālsēkretārs, bet gan *DG PERS* ģenerāldirektors.
- 89 Tādējādi ir jākonstatē, ka lēmums par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā ir pieņemts, neievērojot Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. panta 1. punkta paredzēto nosacījumu.
- 90 Ar Parlamenta izvirzītajiem argumentiem šis konstatējums nevar tikt apšaubīts.
- 91 Šajā ziņā Parlaments apgalvo, pirmkārt, ka Savienības tiesa jaunākajās lietās ir piekritusi tam, ka tiesības tikt uzklasi tam tiek uzskatītas par ievērotām, ja attiecīgajai personai ir bijusi dota iespēja mutiski vai rakstveidā darīt zināmu savu viedokli pirms tai nelabvēlīga lēmuma pieņemšanas.
- 92 Jākonstatē, ka neviens no Parlamenta 2019. gada 16. aprīļa atbildēs norādītajiem spriedumiem neattiecas uz Civildienesta noteikumu IX pielikumā reglamentētām disciplinārlietām, kuru smagos sodus, kas var tikt noteikti disciplinārlietas rezultātā, Tiesa ir uzsvērusi. Tāpēc šis arguments ir jānoraida.
- 93 Katrā ziņā, pat uzskatot, ka tam, lai prasītājas tiesības tiktu ievērotas, pietiktu ar to, ka šī prasītāja iesniegtu savus apsvērumus rakstveidā, no 1968. gada 11. jūlija sprieduma *Van Eick*/Komisija (35/67, EU:C:1968:39) izriet, ka šie apsvērumi būtu tieši jāiesniedz iecelējinstiūcijai, lai tā varētu formulēt savu viedokli par prasītājas apgalvojumiem pirms pamatota lēmuma pieņemšanas. Šajā ziņā ar to, ka Parlamenta ģenerālsēkretāra rīcībā pirms lēmuma pieņemšanas būtu varējuši būt prasītājas uzklasišanas protokols vai viņas apsvērumi par disciplinārlietu kolēģijas pieņemto atzinumu, nepietiktu.
- 94 Parlaments arī apgalvo, otrkārt, ka saistībā ar tolaik spēkā esošās tiesību normas, proti, Civildienesta noteikumu IX pielikuma 7. panta trešās daļas, formulējumu – tādēļ, ka tajā ir minēts, ka “[iecelējinstiūcijai] ir jāuzklasi ierēdņi”, – ir nepieciešama šaurāka interpretācija. Arī šis arguments ir jānoraida, jo Civildienesta noteikumu IX pielikuma 22. panta 1. punkta formulējums nepieļauj šaurāku interpretāciju tāpēc, ka tajā ir norādīts, ka “pēc ierēdņa uzklasišanas iecelējinstiūcija pieņem lēmumu”.

- 95 Treškārt, Parlaments apgalvo, ka Civildienesta noteikumos, kas bija spēkā laikā, kad tika taisīts 1968. gada 11. jūlija spriedums lietā *Van Eick/Komisija* (35/67, EU:C:1968:39), nebija iekļauta tāda tiesību norma kā Civildienesta noteikumu IX pielikuma 4. pants, kurā attiecīgajam ierēdnim ir tieši atļauts izteikt atsaukumi rakstveidā.
- 96 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu IX pielikuma 4. pantu ierēdnim var tikt lūgts rakstveidā izteikt atsaukumi, ja viņš nevar tikt uzklausīts “objektīvu iemeslu dēļ”. Šajā lietā Parlaments nav norādījis uz šādu objektīvu iemeslu esamību. Tāpēc šis arguments ir jānoraida.
- 97 Parlaments 2019. gada 16. aprīļa atbildēs ir norādījis spriedumus, kuros Savienības tiesa esot pieļāvusi rakstveida apsvērumu iesniegšanu. Tomēr ir jākonstatē, ka neviena no šīm lietām, kurās pasludināti minētie spriedumi, neattiecas uz Civildienesta noteikumu IX pielikumā reglamentētajām disciplinārlietām.
- 98 Ceturtkārt, Parlamenta skatījumā lieta, kurā pasludināts 1968. gada 11. jūlija spriedums *Van Eick/Komisija* (35/67, EU:C:1968:39), bija saistīta ar ierēdņa atstādināšanu no amata, taču šī lieta, kurā ir runa par pazemināšanu pakāpē tikai par vienu pakāpi, saglabājot 3. līmeni, neesot tik nopietna. Pretēji prasītājas norādītajam viņu joprojām esot iespējams paaugstināt vadošā amatā.
- 99 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lieta, kurā pasludināts 1968. gada 11. jūlija spriedums *Van Eick/Komisija* (35/67, EU:C:1968:39), neattiecas tikai uz atstādināšanas no amata gadījumu, bet gan vispārīgi uz visām disciplinārlietām seku, ko šādas disciplinārlietas varētu izraisīt ieinteresētajai personai, smaguma dēļ. Nevar apstrīdēt, ka pazemināšana pakāpē no vadošā amata AD 13 pakāpes uz administratora amata AD 12 pakāpi ir smags sods, jo tas nozīmē vadoša amata zaudēšanu. Turklāt var uzskatīt, ka iespējas atrast vadošu amatu pēc šāda amata zaudēšanas disciplinārlietas dēļ ir sevišķi niecīgas. Tādēļ arī šis arguments ir jānoraida.
- 100 Visbeidzot, piekrtkārt, Parlaments uzskata, ka lietas, kurā pasludināts 1968. gada 11. jūlija spriedums *Van Eick/Komisija* (35/67, EU:C:1968:39), apstākļi bija atšķirīgi, jo minētajā lietā pirms atļaušanas uzklausīšana netika veikta, taču šajā lietā, pamatojoties uz pilnvarām, ko Parlamenta ģenerālsekretārs bija deleģējis *DG PERS* ģenerāldirektoram, prasītāja tika uzklausīta, viņa varēja iesniegt savus rakstveida apsvērumus un viņu varēja pavadīt un pārstāvēt viņas advokāts.
- 101 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka arguments, ko Tiesa atbalstījusi 1968. gada 11. jūlija spriedumā *Van Eick/Komisija* (35/67, EU:C:1968:39), bija pamatots ar to, ka uzdevums uzklausīt ieinteresēto personu, ko iecelēj institūcija bija uzdevusi administrācijas ģenerāldirektoram, bija pretrunā ar to saistītajiem Civildienesta noteikumiem. Šajā sakarā no minētā sprieduma nekādi neizriet, ka Tiesa būtu ņēmusi vērā Parlamenta izvirzīto apstākli. Tāpēc šis pēdējais arguments ir jānoraida.
- 102 No iepriekš minētā izriet, ka ir jāapmierina arī prasītājas pamats par nenotikušo uzklausīšanu kompetentajā iestādē pēc disciplinārlietu kolēģijas darbības pabeigšanas.

Par lēmumu, ar kuru noraidīts lūgums sniegt palīdzību

- 103 Prasītāja norāda, ka viņas uzklausīšanas laikā 2016. gada 14. novembrī, ko veica *DG PERS* ģenerāldirektors, viņa ir oficiāli lūgusi Parlamenta palīdzību saistībā ar konkrētiem un nopietniem draudiem, ko pret viņu vērsuši sūdzības iesniedzēji. Neesot apstrīdams, ka *DG PERS* ģenerāldirektors divreiz ir vērsies pie prasītājas konsultanta saistībā ar draudiem, ko pret viņu izteikuši daži sūdzības iesniedzēji. Tāpat neesot apstrīdams, ka *DG PERS* ģenerāldirektors ir lūdzis prasītājas konsultantam sazināties ar prasītāju, jo viņa atteicās piedalīties divos sabiedriskos pasākumos, kuru dalībnieku programmā bija iekļauts viņas vārds. *DG PERS* ģenerāldirektors, ar 2016. gada 30. novembra vēstuli ierosinot prasītājas pagaidu pārceļšanu viņas interesēs un viņas drošības nodrošināšanai, esot atzinis,

ka draudu nopietnība liekot veikt viņas labā aizsardzības pasākumus. Visbeidzot iecelēj institūcijai esot bijis pienākums uzklaut prasītāju atbilstoši Pamattiesību hartas 41. pantam pirms viņas lūguma sniegt palīdzību noraidīšanas.

- 104 Parlaments apgalvo, ka no judikatūras izriet, ka iecelēj institūcijai nav pienākuma sniegt palīdzību ierēdnim, kurš, ņemot vērā konkrētus un atbilstošus pierādījumus, tiek turēts aizdomās par nopietnu profesionālo pienākumu neizpildi un pret kuru šajā sakarā var tikt uzsākta disciplinārlieta. Turklāt šajā lietā par palīdzības sniegšanu atbilstoši Civildienesta noteikumu 24. pantam atbildīgā iecelēj institūcija veica konkrētus pasākumus prasītājas aizsardzībai dažādās situācijās, iesakot viņai izvairīties no jebkādas saziņas ar saviem kolēģiem un uz laiku pārceļot viņu uz citu nodaļu.
- 105 Replikas rakstā prasītāja piebilst, ka viņa nav piekritusi šai pagaidu iecelšanai citā amatā saistībā ar nopietniem draudiem, ko pret viņu vērsuši daži sūdzības iesniedzēji. Disciplinārlietas uzsākšanas fakts vien nevarot attaisnot to, ka sūdzības iesniedzēji netiek uzskatīti par atbildīgiem par nosodāmām, pret viņu vērstām darbībām.
- 106 Jāatgādina, ka, ja iecelēj institūcija saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu saņem lūgumu sniegt palīdzību Civildienesta noteikumu 24. panta izpratnē, tai – saskaņā ar palīdzības sniegšanas pienākumu un ja šī iestāde saskaras ar incidentu, kas nav saderīgs ar kārtību un objektivitāti dienestā, – ir jāiejaucas ar visu nepieciešamo spar un ātri un ar apstākļiem atbilstošu rūpību attiecīgi jāreaģē, lai konstatētu faktus un, pārzinot lietas apstākļus, atbilstoši rīkotos. Šim nolūkam pietiek, ka ierēdnis vai darbinieks, kurš lūdz aizsardzību savai iestādei, iesniedz sākotnējos pierādījumus par uzbrukumu, kuru upuris viņš esot, patiesumu. Ja ir šāda informācija, attiecīgajai iestādei ir jāveic atbilstoši pasākumi, tostarp administratīva izmeklēšana, lai, sadarbojoties ar lūguma sniegt palīdzību iesniedzēju, konstatētu tā pamatā esošos faktus (spriedumi, 1989. gada 26. janvāris, *Koutchoumoff/Komisija*, 224/87, EU:C:1989:38, 15. un 16. punkts; 2011. gada 12. jūlijs, *Komisija/Q*, T-80/09 P, EU:T:2011:347, 84. punkts, un 2017. gada 24. aprīlis, *HF/Parlaments*, T-570/16, EU:T:2017:283, 46. punkts).
- 107 Tomēr administrācijai nevar tikt noteikts pienākums palīdzēt ierēdnim, kas, ņemot vērā konkrētus un atbilstošus pierādījumus, tiek turēts aizdomās par nopietnu profesionālo pienākumu neizpildi un pret kuru šajā sakarā var tikt uzsākta disciplinārlieta, pat ja šāds pārkāpums varētu būt radies trešo personu nelikumīgas rīcības dēļ (spriedums, 2010. gada 23. novembris, *Wenig/Komisija*, F-75/09, EU:F:2010:150, 49. punkts).
- 108 Tādējādi šajā lietā *DG PERS* ģenerāldirektors ar 2017. gada 20. jūlija vēstuli ir norādījis prasītājai, ka administrācijai nav pienākuma palīdzēt ierēdnim, kas tiek turēts aizdomās par nopietnu profesionālo pienākumu neizpildi.
- 109 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka prasītājas lūguma sniegt palīdzību iesniegšanas brīdī pret viņu jau bija uzsākta administratīva izmeklēšana saistībā ar darbībām, par kurām kā pierādītām varētu tikt uzsākta disciplinārlieta. Katrā ziņā no lietas materiāliem izriet, ka iepriekš minētās izmeklēšanas laikā parādījās konkrēti un atbilstoši pierādījumi, ļaujot Parlamentam turēt prasītāju aizdomās par nopietnu profesionālo pienākumu neizpildi un uzskatīt, ka pret viņu var tikt uzsākta disciplinārlieta.
- 110 Tādēļ ir jāsecina, ka Parlamentam bija tiesības noraidīt prasītājas lūgumu sniegt palīdzību bez iepriekšējas uzklautīšanas.
- 111 Līdz ar to prasība atcelt lēmumu, ar kuru noraidīts prasītājas lūgums sniegt palīdzību, ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 112 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Taču saskaņā ar minētā reglamenta 134. panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 113 Tā kā šajā lietā prasība atcelt lēmumu par pazemināšanu pakāpē un nopelnu punktu noteikšanu nulles sākuma pozīcijā ir apmierināta, bet prasība atcelt lēmumu, ar kuru noraidīts lūgums sniegt palīdzību, ir noraidīta, prasītāja un Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospiež:

- 1) **Atcelt Eiropas Parlamenta 2017. gada 27. februāra lēmumu, ar kuru UZ noteikts disciplinārsods – pazemināšana pakāpē no AD 13 pakāpes 3. līmeņa uz AD 12 pakāpes 3. līmeni un AD 13 pakāpē iegūto nopelnu punktu noteikšana nulles sākuma pozīcijā.**
- 2) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**
- 3) **UZ un Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

Gratsias

Labucka

Ulloa Rubio

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2019. gada 20. septembrī.

[Paraksti]